

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Avla ... Thesavrorvm Dei In Passione D. N. Iesv Christi
Effusorum ad Resvrrectionem Mvltorum**

Eyschen, Georg von

Coloniae, 1657

§. 256. Et clamans voce magna Iesus ait. v. 46.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45549

§. 255. *Et velum templi scissum est medium. v. 45.*

Duplex velum erat in templo Iudaico, unum anterius, alterum posterius, quo maxime obtegebatur atrium illud venerabile, quod sanctum Sanctorum dicebatur, in quo erat arca Dei & propitiatorium quod quidem velum eo tempore scilicet in Christi morte scissum est, ut intelligerent tam Iudaei quam Christi fideles, quae in templo eius mysterio praedicata erant, iam esse reserata, & antea permissa, abolenda esse legis veteris Sacramenta, nec amplius umbris & figuris obtegenda, sed synagogam in Ecclesiam transmigraturam, & quod tabernaculo nunc amittente ita uti propagata esset via Sanctorum, & ingressus pateret ad Caelum, Christo reserante, & praeuente per sanguinem suum, & introeunte, jamque rerum diuinarum arcana omnia summa ac ima patefieri.

Sed quid miram templi velum scindi medium quando vivum Christi templum ipso expirante soluitur! Gratias tibi sacerdos magne atque animarum nostrarum Pontifex Christe: ita si quidem per te velum hoc scissum est ut te per Corpus tuum tanquam per apertum iam velum, sequentes in aeternum caeli tabernaculum introeamus. Et ut amoto iam velamine, quod super Moyse facie, eiusque volumine, sed potissimum super corda parentum nostrorum positum erat, usque ad interiora velaminis, etiam viscera misericordiae intuendo, penetremus: sperantes quod aliquando in sancto Sanctorum, revelata te facie ad faciem contemplabimur, videndo te sicuti es.

§. 256. *Et clamans voce magna Iesus ait. v. 46.*

Iure clamat ut aspiciamus in auctorem vitae, & consideremus novissima eius, infigentes cordibus nostris verba mysteriorum eius, verba testamenti, ultima, nobisque salutaria: clamat ut audiamus, ut attendamus, ut corde percipiamus, & bene & saepe ruminemus: clamat tanquam ad surdos ut lectionem eius bene percipiamus ultimam, quam ex cathedra Crucis nobis legit: clamat tandem ut illa sua terribili voce infernus praedam dimittat, quam per tot retro saecula tenacissime in faucibus suis tenebat: si enim Dominus in Lazari morte clamavit quando eius animam ab inferni dentibus extraxit: quanto majori voce congruum erat clamare, ut infernus valido illo clamore deterritus vincos quos in lacu tenebat, liberos permitteret.

Do.

Domine clama ne cesses annuntia mihi scelera mea. Audiet peccator uti Lazarus audiuit, si tu clamare non cessaueris.

§. 257. *Pater in manus tuas commendo spiritum meum. v. 46.*

Animam curare eiusque salutem noctu & interdiu querere debemus, & eam non negligere, cum ipsum corporis esse & operari in anima consistat, eademque anima corpus omni sensuum officio destituat, si ipsa à corpore recedat: ideo curam habuit de anima Christus, ut homo, ut commendaret eam Deo Patri, maxime in extremis, & per hoc ostendit se ut verum hominem mori, nec tamen solum hominem, sed ut Deum & hominem, in vnius personæ subsistentia & sic nobis modum relinqueret, quomodo nos debeamus gerere, si quando illud timendum mortis iter nobis calcandum sit: nec alio auxilio aut solatio instructi simus, nisi ut pretiosam & Christi sanguine emptam animam, summo cum ardore animi, Omnipotenti Deo commendemus, ut illam ab omni periculo conseruet. Profecto quod Christus, tamen filius Dei esset & ipsa iustitia, animam suam cœlesti commendavit Patri, magnopere admirandum est & non dubitandum magnum sub eo mysterium delitescere: ut amor Christi erga nos ita magnus fuit, ut omnia nostra negotia sibi imponeret, & pro proprijs haberet: ita quoque omnes animas à se redemptas proprias iudicavit, ut cum Patri commendaret animam suam, iudicaret se pariter eidem omnes aliorum animas commendasse: adeo ut quidem animam propriam sollicitus, aliorum tamen animas nimirum Christianorum tuorum, non fuerit oblitus. Caput & membra, membra item ac caput, non nisi corpus vnum efficiunt, & in vno corpore non nisi vna anima Christus est eaput nostrum & nos illius membra sumus: adeo ut ex Christo eiusque Ecclesia, spiritale mysticumque corpus confletur, cuius animam Christus in ligno crucis suo Patri commendavit: dicens, *Pater in manus tuas commendo spiritum meum* singula verba perpendamus & addiscamus quid sit nobis in tribulatione faciendum: *Pater*, inquit, Deum Patrem cogita & vicisti, Patre Deo hæc pateris, vidente, imo omnia in nobis, præter peccata, fonte. Quid times? ne filium Pater velit perditum? at voluntariè genuit nos verbo veritatis: nec ut perderet, genuit, nihil enim odit eorum quæ fecit. An forte metuis ne eo te saluum & incolumem volente, aliquis eo fortior te opprimat non est illo fortior. *In manus tuas.* Contemplare manus illas quæ & omnia possunt, & omnia continent & omnia agunt & omnia largiuntur: in his manibus es & times? Timeo, inquis, non quidem ne nolit me saluum, aut ne volens non possit: sed ne ego ipse illius & voluntati &

Y 3

potens